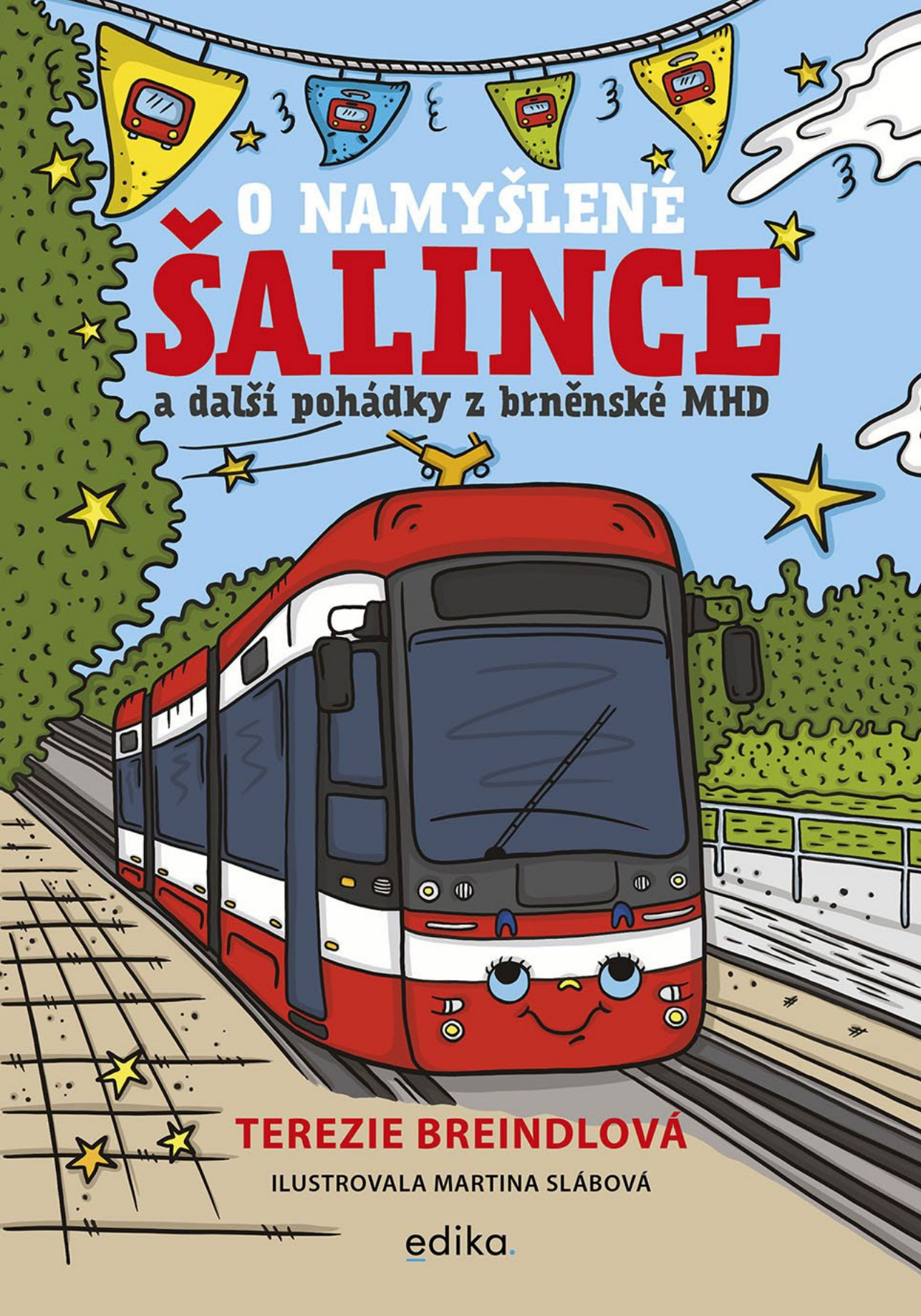

✓ O NAMYŠLENĚ ŠALINCE

a další pohádky z brněnské MHD

TEREZIE BREINDLOVÁ

ILUSTROVALA MARTINA SLÁBOVÁ

edika.

O namyšlené šalince

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Terezie Breindlová
O namyšlené šalince – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AUTOBUS

TROLEJBUS

ŠALINA

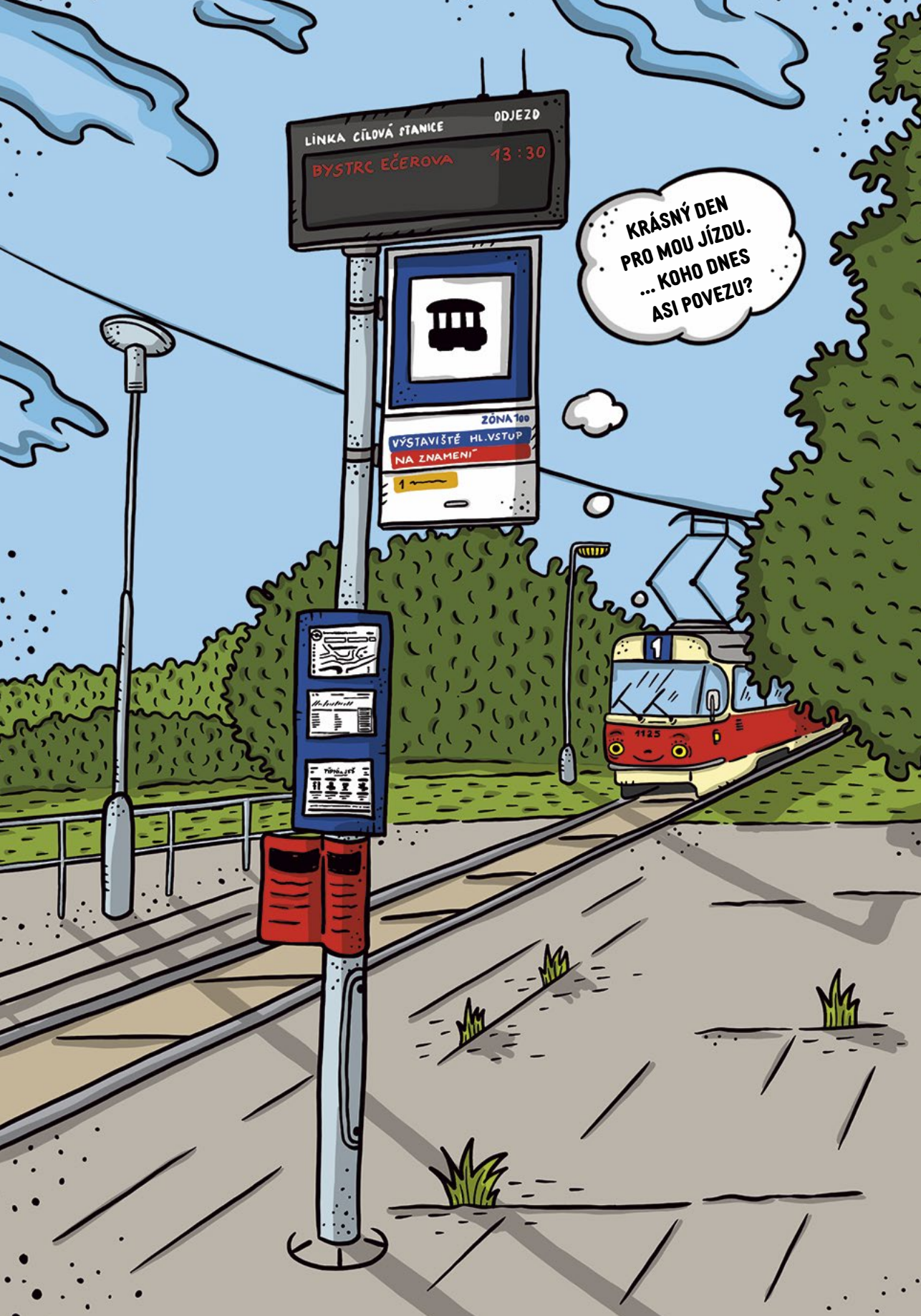

BRNO

O NAMYŠLENÉ ŠALINCE

a další pohádky z brněnské MHD

LINKA CÍLOVÁ STANICE

ODJEZD

BYSTRČEČEROVA 13:30

ZONA 100

VÝSTAVIŠTĚ HL.VSTUP
NA ZNAMENÍ

1

KRÁSNÝ DEN
PRO MOU JÍZDU.
... KOHO DNES
ASI POVEZU?

✓ O NAMYŠLENÉ ŠALINCE

a další pohádky z brněnské MHD

NAPSALA

TEREZIE BREINDLOVÁ

ILUSTROVALA MARTINA SLÁBOVÁ

edika.

O NAMYŠLENÉ ŠALINCE

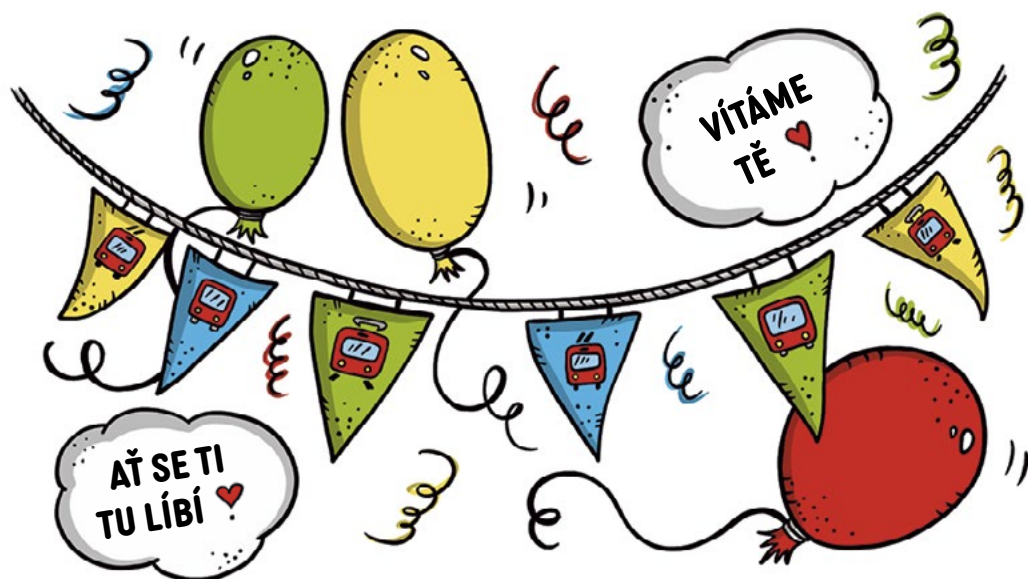
Ve vozovně Pisárky to ve čtvrtek večer vypadalo jako na nějaké velké narozeninové oslavě. Všude visela spousta barevných balonků, praporků a girland, šalinky jedna vedle druhé stály nastoupené v plné parádě na kolejích před vozovnou, zvědavě blikaly světly a šuškalý si:

„Tak kdy už tu bude?“

„Kdy už přijede?“

„Jak bude vypadat a co si o nás bude myslet?“

U nazdobených vrat hlídkovala šalinka Jednička a najednou celá nadskočila.

„Už jede!“

Všechny ostatní šalinky začaly troubit, cinkat a do vzduchu vylétlo i pár jisker z pantografů. Do vozovny se důstojným tempem blížila zbrusu nová nablýskaná šalinka s číslem 1760. Vypadala jako z módního časopisu, úplně jinak než ostatní. Červeno-bílá karoserie zářila čistotou, černá harmonika v kloubech se elegantně natahovala v zatáčkách a jela tak tiše, jako by se kolečky sotva dotýkala kolejí. Když vjela do vozovny, přimhouřila světlá a prohlédla si nové spolubydlící. Na první pohled bylo vidět, že se jí moc nezamlouvaly – i když se všechny snažily vyparádit, jak jen to šlo nejvíc, už na nich bylo znát, že jsou pár let v plném provozu. Některé měly na karoserii škrábance, některé vrzaly, některé dokonce ani nebyly nízkopodlažní a pár chudinkám, které se krčily vzadu, ještě automechanici nestihli očistit vandaly nasprejovaná okna. Nová šalinka si povzdechla a ladně zaplula na svou kolej.

„Dobrý den. Díky za přivítání, ale jsem unavená, půjdu si lehnout,“ pronesla ledabyle směrem k ostatním. Rázem bylo po oslavě.

Další den ráno se všechny šalinky z vozovny seřadily u koleje té nové a chtěly se skamarádit.

„Dobré ráno, jak ses vyspala?“

„Už víš, kam budeš jezdit?“

„Tobě to vážně sluší, jak dlouho tě montovali?“

Nová šalinka se trošku znuděně porozhlédla: „Nic moc se tu tedy nespalo, hrozně všechny vržete. Asi byste si měly zažádat o novou karoserii a taky podvozky a koukám, že některé z vás

mají ještě schody... No, jdu do myčky. Trochu se mi tady včera umazal nárazník.“

Šalinky se dívaly s otevřenou pusou za novou kamarádkou a stará vysokopodlažní Trojka zklamaně poznamenala: „Ta je teda nafrněná!“

Večer šalinky už tu novou ani nepozdravily, jen si všimly, že místo toho, aby se učila svou novou trasu Mifkova – Nemocnice Bohunice, dívá se zálibně do zrcadla a protahuje si pantograf.

„To jsem zvědavá, jak zítra tu první jízdu zvládne, když místo do mapy kouká sama na sebe,“ utrousila Jednička a zajela na svou spací kolej.

Ráno už byla připravená vyjet na trasu i nová šalinka.

„Tak hodně štěstí!“ přály jí malinko neupřímně ostatní.

„Dík,“ mávla stěračem namyšlená šalinka a pomyslela si: „Mám za to, že se všichni cestující dneska konečně svezou něčím pořádným!“

A taky že se svezli. Jenže někteří se zpožděním, a někteří dokonce dojeli nedobrovolně tam, kam vůbec jet nechtěli. Nová šalinka, která měla jezdit po trase osmičky, totiž nebyla ani trochu připravená. Neustále pletla zastávky, vjížděla do tratě jiným kolegyňám, zastavovala, kde neměla, a naopak zase nezastavila, ani když jí lidé dávali znamení. Na Hlavním nádraží několikrát zazmatkovala, vjela na kolej pro dvojky a jedničky a muselo ji odtud odtáhnout technické vozidlo. Lidé se zlobili, nadávali, kroutili hlavami a jedno batole, které chtělo s maminkou vystoupit na Geislerově, křičelo strachem, protože šalinka tam vůbec nezastavila a jela dál, jako by se nechumelilo.

SAKRBLÉ...
JE TO VŮBEC
MÁ TRASA?!

... KAM MÁM
JET DÁL?

ZÁPADNÍ BRÁNA

8 LÍŠEŇ MIFKOVA

1760

JEJKOTE
MÁM ZPOŽDĚNÍ!!!
... NEZASTAVUJEME!

Nová Osmička byla čím dál rozčilenější, dělala jednu botu za druhou a začala se bát, že ji možná po dnešku pošlou zpátky do montovny.

Když se vrátila večer do vozovny, strašně se styděla, tak že byla ještě červenější a lesklejší než obvykle. Projela kolem Jedničky, Trojky a dalších a zběsile máchala stěrači, aby nikdo neviděl, že pláče. Samozřejmě ostatní šalinky už o její nevydařené premiéře věděly, to se v Brně hned rozkřiklo. Ale když teď viděly, jak je nová Osmička zpocená, smutná a zahanbená, bylo jim jí líto.

„Neboj, zítra to bude lepší, první den na trati je vždycky náročný,“ zamumlala Trojka a Dvojka opatrně pohladila Osmičku po nárazníku.

Osmička nechtěla, aby ostatní viděly, že pláče, a tak se otočila zády a dál zběsile máchala stěrači. Do rána neusnula a pořád si představovala, jak se tu každou chvíli objeví pánové z Dopravního podniku a pošlou ji pryč z Brna. A ona se sem přece tak moc těšila! Chtěla jezdit ve velkém městě a vozit spoustu lidí a všem ukázat, jak je bezvadně smontovaná. Teprve svítalo, když se celá rozlámaná vydala do myčky. Hrozně se bála, co bude. Jak to zase bude celý den kazit. U tabule s časy odjezdů ji potkala šalinka Dvojka.

„Poslyš, říkala jsem si, jestli si se mnou nechceš dát snídani. A mohly bychom si u toho popovídat o tvé dnešní práci. Možná na to nevypadám, ale pár let jsem jezdila jako osmička, tak o té trati něco vím.“

Osmička vděčně přikývla. Další dvě hodiny strávila na skvělé snídani s novou kamarádkou, která ji seznámila s jízdním

řádem a nástrahami přestupních uzlů a taky jí poradila, kde musí dříve brzdit, kde nastupuje více lidí a taky kolem kterých hezkých míst pojede. Osmičce šla z toho hlava kolem, ale hezky poděkovala a hned se cítila sebejistěji. Opravdu se jí pak jezdilo lépe, i když ještě pár chybek udělala, ale co je důležité, všechny cestující dovezla včas na správné místo.

Večer ve vozovně se obrátila na další šalinky a poprosila o prominutí: „Nezlobte se na mě. Já vím, že jsem se chovala nemožně, protože jsem si myslela, že být hezká a nová stačí, ale ono to nestačí. Můžete mi prominout a ukázat mi, jak to tady chodí? Chtěla bych jezdit spolehlivě, bezpečně a přesně jako vy.“

To se ví, že se na ni už ostatní šalinky nezlobily. A taky jí ukázaly, jak to ve vozovně chodí, kde je nejlepší místo na odpočinek, kde si může jen tak posedět a něco přečíst a kde má zase krásný výhled na město. Osmička byla vděčná za nové kamarády a úplně se od té doby zapomněla dívat do zrcadla.

**Chcete se podívat na místo,
kde se odehrál tento příběh?**

Načtete QR kód nebo si místo najděte
pomocí souřadnic 49°10'23.9"N 16°34'01.3"E
a zajedte si s rodiči na objevnou výpravu za šalinkou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy O namyšlené šalince.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.